

Līgatnes dabas takas atrodas „būt vai nebūt” situācijā. Kaut kas līdzīgs *Liepājas metalurgam*– ja valsts nepalīdzēs, projekts aizies „skuju taku”. Atšķirība tikai tā, ka *Liepājas metalurga* vadība prasījusi valdībai palīdzību 57,6 miljonu latu apmērā, bet *Līgatnes dabas taku* glābšanai pietiktu ar dažiem desmitiem tūkstošu latu– nu tieši tik daudz, lai nevajadzētu meža zvērus mērdēt badā vai slaktēt nost.

Stāsts ir visai vienkāršs– takas apsaimniekoja nevalstiskā organizācija *Gaujas Nacionālā parka fonds*, kura izdevumi, apsaimniekojot *Līgatnes dabas takas* bija 70 tūkstoši latu gadā, bet ienākumi– 50 tūkstoši, un apsaimniekotājs to, protams, nevarēja atļauties, jo tam nav tiešas sadarbības ar *Gazprom*, un nav arī miliona latu personisko ienākumu gadā kā *Liepājas metalurga* vadītājam. Kopš 2012.gada 14.decembra *Līgatnes dabas takas* apsaimnieko Dabas aizsardzības pārvalde (DAP), kuras uzdevums ir uzraudzīt un kontrolēt zooloģisko dārzu darbību, nevis pašiem īstenot šādu funkciju, pie kam nav arī paredzēts finansējums šādas funkcijas veikšanai.

It kā– kas tur liels– trīs lāči, pieci lūši, divi vilku suņi, seši aļņi, četri staltbrieži, astoņas stirnas, četras mežacūkas, trīs lapsas, divi jenotsuņi, viena akmens cauna, viena meža cauna, viens sesks, divas vāveres, divi ūpji, trīs meža pūces, viena urālpūce. Viena mednieka vienas dienas izklaide, tālāk utilizācija vai barības ķēdes sastāvdaļa kažokzvēru fermai. Ministrs Edmunds Sprūdžs jau pierādījis savas spējas, nosūtot uz citiem medību laukiem lāču māti Madi.

Principā jau es saprotu Finanšu ministru– problēmas par dažiem desmitiem tūkstošiem naudas jārisina atbildīgajai ministrijai (šajā gadījumā VARAM), nevis valsts maka turētājam. Tāda nu ir Latvijas realitāte– vēlamies tādu ekskluzivitāti kā ministru bez izglītības (ne tikai nespēj iemācīties, bet arī diplomu nopirkt cik necik ticami), maksājam tad nu no kopējās kases.

Nopietnāk tomēr– Līgatnes dabas takas nav tikai Līgatnes novada vērtība, bet visas Latvijas bagātība. Mums ir jādomā par savu iedzīvotāju intelektuālu atpūtu, adekvātu bērnu dzīvesziņu apmācību un savu veselību. Latvijai ir šī bagātība– meži, tīrs gaiss, un tomēr ar to mēs nedrīkstam būt nevietā pavirši. Gaujas Nacionālais parks kopā ar Rīgas Jūras līča krastu ir Latvijas iedzīvotāju būtiskākā psihoemocionālās rehabilitācijas vieta. Nemēģināšu spekulēt ar tādiem pašsaprotamiem jēdzieniem kā atpūta pie dabas kā veselības garants. Gaujas Nacionālā parka Līgatnes dabas takas izveidotas 1975.gadā, lai iepazīstinātu apmeklētājus ar Latvijā dzīvojošo savvaļas zīdītājdzīvnieku sugām, dabas daudzveidību un aizsardzības nepieciešamību. 4 km garas kājāmgājēju takas atrodas Gaujas krastā, mežainām gravām bagātā apvidū, un tur var novērot Latvijas faunai raksturīgos savvaļas dzīvniekus un putnus.

Var patikt vai nepatikt Līgatnes novada domes priekšsēdētājs Ainārs Šteins (nu kuram tad patīk pašvaldību vadītāji pirms vēlēšanām), bet tas ko viņš ir paveicis, radot Līgatni par vienu no Latvijas tūrisma galamērķiem, ir augsta novērtējuma vērts, un ir vērts, lai valstsvīri Līgatni atbalstītu.

Pēteris Apinis,

Latvijas Ārstu biedrības prezidents

